

D O D A T E K

D O G A Z E T Y

KURYERA LITEWSKIEGO N° 73.

Wilno dnia 18 Czerwca v. s. 1828 roku.

UKAZY RZĄDZĄCEGO SENATU.

O zostawieniu Urzędnikom wojskowym spisowania kopii z potrzebnych im papierów w śledztwach, na których oni będą Deputatami.

Rządzącemu Senatowi P. Ober-Prokurator i Kawaler Żurawlew przekładał, że Towarzysz Naczelnika Sztabu Głównego JEGO CESARSKIEY MOŚCI, P. Jenerał-Adjutant Hrabia Czernyszew, komunikował P. Zarządzającemu Ministeryum Sprawiedliwości, iż Dowodzący Korpusem Gwardyi, JEGO CESARSKA WYSOKOŚĆ WIELKI XIAŻĘ MICHAŁ PAWŁOWICZ, pod dniem 2 lipca 1827 roku przesłał do P. Naczelnika Sztabu Głównego JEGO CESARSKIEY MOŚCI, zapiskę o trudnościach, napotykanych przez Urzędników, wyznaczanych ze strony wojskowej za Deputatów, w otrzymaniu od Urzędników wiedzy Cywilney wypisów ze śledztw, odbywanych przez nich w takich sprawach, do których są wciągnięte osoby wojskowe, i że, podług wyrażonych w tej zapisce przyczyn, Naczelnik Sztabu Głównego JEGO CESARSKIEY MOŚCI, zgodnie z opinią Departamentu Audytoryatskiego, przyznaje za potrzebę, iżby Zwierzchność wojskowa miała wspomniane wypisy; zaczęł tenże Hrabia Czernyszew przesłał do tegoż P. Zarządzającego Ministeryum Sprawiedliwości kopią z odniesienia się JEGO WYSOKOŚCI WIELKIEGO XIEĆCIA MICHAŁA PAWŁOWICZA, a także wspomnioną zapiskę w oryginale i kopie rozkazów dziennych, wydanych przez Główno-dowodzących 1szą Armią, 17 kwietnia 1816, N. 64 i 30 grudnia 1822, N. 188. Wszystkie wspomniane papiery tenże P. Ober-Prokurator przełożył, na skutek danego sobie przez P. Zarządzającego Ministeryum Sprawiedliwości przepisu, Rządzącemu Senatowi na rozwiązanie podług prawa. *Przy czem słuchano i pomienionych papierów, z których między innemi w rozkazach dziennych, do Armii wydanych, wyrażono: w 1) Główno-dowodzącego Jenerał-Feldmarszałka Xiećcia Barkłaja de Tolli, pod dniem 17 kwietnia 1816, N. 64: Z przedstawianych do tegoż Jenerał-Feldmarszałka spraw śledztwienych, odbywanych za różnemi żałobami i donosami, o postępach tych urzędników i osób wojskowych, które podług ich działania, podpadają sądowi wojskowemu, dało się dostrzedz, że śledztwa te odbywają po większej części bez wszelkich prawideł, od niezachowania których tracą się z baczności i te okoliczności, któreby służyły do odkrycia prawdy istotney, a stąd w po-*

wszechności trafiają się powątpiewania i do należytego wniosku o postępkach osoby, na którą się rozciąga żałoba lub donos: albowiem pod Sąd wojenny poddają się ci, którzy istotnie przekonani są o jakimkolwiek występku za dowodami, prawem postanowionymi. W ustawie zaś sądownictwa polowego, oddziału 2 w 31 § rozkazano: do odbywania sądu nad obwinianymi dostawiać: 1) przedstawienie Zwierzchności, lub 2) doniesienie Policji wojskowej o przestępstwie, albo 3) żałobę, albo 4) donos, 5) examen podsądnego, z niego uczyniony, przeczytany i przez niego podpisany, 6) wyznanie świadków, 7) dokumenta, albo materyalne dowody, przekonywające o występkach; i dla tego tenże Jenerał-Feldmarszałek przepisywał postrzegać tego wszystkiego w śledztwach; dla odbywania zaś ich komenderować zawsze Sztabs-oficerów, którzy mają je czynić wspólnie z jednym ze starszych Oficerów tej komendy, w której obwiniany o cokolwiek służy; a w sprawach, do których zamieszane osoby cywilne, odbywać zawsze te śledztwa przy Deputatach ze strony cywilney, świadków wyznania przyjmować pod przysięgą i od tych osób, które podług prawideł, w processie wojskowym opisanych, do świadectwa tego mogą być dopuszczane. Po ukończeniu zaś tych śledztw porządkiem należytym układać z nich wypisy z krótkim wyobrażeniem dowodów, wyświecających prosto postępek osoby albo nieprawność żałoby, i potem z opiniami przedstawiać one porządkiem do tegoż Jenerał-Feldmarszałka. W 2gim, Główno-dowodzącego Hrabiego Sakena, pod dniem 30 grudnia 1822, N. 188: w dodatku do rozkazu dziennego zmarłego Jenerał-Feldmarszałka Xiećcia Barkłaja de Tolli, objawionego po Armii w dniu 17 kwietnia 1816 roku, o porządku śledztw, przepisuje się, ażeby Urzędnicy wojskowi, posyłani na śledztwa za Deputatów ze strony wojskowej, po wypełnieniu tego poruczenia, donosili do komendy o następstwach, jakie się okażą z wysłędzenia, przedstawiając przy tém poświadczony od Urzędników cywilnych z tych śledztw wypisy. I wedle ukazu JEGO CESARSKIEY MOŚCI Rządzący Senat Rozkazał: rozważywszy, że Urzędnicy, wyznaczeni ze strony wojskowej za Deputatów do śledztw w takich sprawach, do których wciągnięte osoby wojskowe, czyniąc wysłędzenia wspólnie z Urzędnikami Cywilnymi, mają potrzebę wiadomości o sprawach, przy odbywaniu których znajdowali się, dla doniesienia o tém swojej Zwierzchności, prze-

pisać wszystkim Rządom Gubernialnym i osobom zwierzchność w guberniach mającym, ażeby, przy odbywaniu przez Urzędników Cywilnych wspólnie z wojskowymi śledztw, tym ostatnim zostawiono było ze śledztw odbywanych lub potrzebnych im tylko papierow, spisywać kopije, czyniąc takowych kopij poświadczenie o zgodności ich z oryginałami, przez sporządzających wywód sprawy, a gdzie ich nie będzie, przez samych wyprowadzających śledztwa. O czém posłać ukazy i równie przez ukazy uwiadomić wszystkich PP. Ministrów, Wojennych Jenerał-Gubernatorów, Wojennych Gubernatorów zarządzających sprawami cywilnymi, i miéysca Urzędowe; a do wszystkich Rządzącego Senatu Departamentow i do Najswiętszego Synodu przestać uwiadomienia. Lutego 9 dnia 1828 roku. (Z 1go Departamentu.)

O potwierdzeniu przedstawionej przez Ministra Skarbu formy na świadectwa o majątkach, na ewikcyę do Banku pożyczkowego przedstawianych.

Wedle ukazu JEGO CESARSKIEY MOŚCI, Rządzący Senat słuchali przedstawienia P. Ministra Skarbu, iż Rząd Pożyczkowego Banku Państwa w przedstawieniu do niego, 11 przeszłego listopada wyraża, co następuje: 1) Przy Naywyższym Manifestie w dniu 28 czerwca 1786 roku nastłym, przyłączony jest wzór świadectwa Izby Cywilney, jakie powinny być wydawane o majątkach pożyczających, żądających dostać pożyczkę z Banku Pożyczkowego, i włożono obowiązek na Izby, upewniać o nieruchomym majątku proszącego, że we własney jego posesyi znajduje się, w takim a w takim miéyscu i tyle a tyle mianowicie dusz, które podług ostatniey rewizyi zapisane pod nim lub pod kim drugim, od kogo przeszły za prawem przedawnieniem, zastawniem, przez sukcesyą, za testamentem, i że o ten majątek nie masz żadnego sporu, żadnych poszukiwań i zaprzeczeń, skarbowey niedoimki nie liczy się, i dawać na to te świadectwa przekonywające o pewności ewikcyi przy pożyczaniu pieniędzy z Banku. 2) Ze składanych jednakże w Banku świadectw okazuje się, że różne Izby Cywilne, Jeneralne i Główne Sądy, wydając takowe świadectwa, od wyżey pomienionego wzoru, dla trzymania się im danego, czynią wielkie odstępienia, a mianowicie: niektóre nie wyrażają, od kogo majątki przeszły w posiadanie, inne, wyraziwszy liczbę dusz, wydają dla złożenia na ewikcyę części ich, nie wyrażając, czy swobodne są pozostające od mających pójść na ewikcyę, albo znajdują się gdziekolwiek pod ewikcyę, lub należą do innego właściciela; inne zaś wydają świadectwa z wyrażeniem liczących się na majątku długow i w takiej ilości, że Bank przy pożyczce i zaspokoić ich nie może, a przytém nie wyrażają czy z procentami, lub bez procentów długi te Bank obowiązany jest zatrzymywać; przez jakowe niejasne i nieoznaczone wyrażenie, Bank wprowadza się w utrudzającą i próżną korespondencyą, która często odkrywa, że w świadectwach umieszczają się także pretensye, które dawno już opłacone, a w innych sprawach po całej przewlokłej korespondencyi, i nawet z uszczerbkiem kredytu Banku, tenże Bank zmuszony bywa odmówić proszącemu pożyczki, dla tego, że ją przewyższają sum-

my podległe zatrzymaniu. Rząd Banku Pożyczkowego, po rozważeniu wszystkich wymienionych okoliczności, mniema, że dla pośpieszniejszego biegu spraw, potrzeba włożyć obowiązek na Izby Cywilne, Jeneralne i Główne Sądy, ażeby te, wydając świadectwa o majątkach, mających iść na ewikcyę Banku, pisały je jasno i wyraźnie. Jeżeli zaś są na majątku zaprzeczenia, z powodu jakichkolwiek skarbowych lub prywatnych poszukiwań, tedy, żeby uważały na 22 i 23 §§ Naywyższy konfirmowanego 4 czerwca 1824 roku postanowienia, o otworzeniu nanowo pożyczek z Banku, w których wyrażono, dla jakich gubernij Bank może wydawać i po wiele rubli na duszę; a ponieważ w témże postanowieniu przeznaczono w 24-letnich pożyczkach zatrzymywać premium po 1% od rubla i w ogóle od zaprzeczenia 5 rub.; przeto, żeby świadectwo o majątku, na którym zalega skarbowych uzyskań i prywatnych poszukiwań więcey, niż wynosi przypadająca do wydania summa, proszącym wydawane nie było; nadto, żeby one objaśniały, że niewchodząca do ewikcyi Banku, z jakiegokolwiek wsi liczba dusz, zostaje podług woli właściciela swobodną, lub już znajduje się w jakimkolwiek miéyscu w ewikcyi i pod zaprzeczeniem; co się zaś tyczy przedstawianych na ewikcyę Banku domow w St-Petersburgu, których wartość Izbie Cywilney nie jest wiadomą, w tym razie poruczyć jej wydawanie świadectw czynić z wyrażeniem tylko długow na nich opartych. Minister Skarbu, znajdując ze swojej strony takowe przedstawienie Rządu Banku Pożyczkowego godnem uwagi, i uważając za naybliższy środek, odwrócenia wyrażonych utrudzeń, jak dla Banku, tak i dla pożyczających, i w powszechności dla pośpieszniejszego biegu spraw, żeby Izbom Cywilnym, Jeneralnym i Głównym Sądom, dana była dla trzymania się forma, podług której one obowiązane wydawać świadectwa o majątkach, na ewikcyę do Banku Pożyczkowego składane; takową formę, przedstawiając na rozpatrzenie Rządzącego Senatu, prosi o zalecenie Izbom Cywilnym, Jeneralnym i Głównym Sądom, pilnować się na przyszłość wyrażoney formy, z tém, żeby one, jeżeli summa poszukiwań, niedoimek i zaprzeczeń, na majątku opartych, przewyższa sumnę, jaka podług liczby dusz przypada do wydania na pożyczkę, stosownie do klass gubernij, świadectw o takowych majątkach już nie wydawały. Rozkazali: potwierdziwszy przedstawioną przez Ministra Skarbu formę świadectwa o majątkach, na ewikcyę do Banku Pożyczkowego przedstawianych, podług której powinny wydawać takowe Izby Cywilne, rozesłać ją do wszystkich Izb Cywilnych, Głównych i Jeneralnych Sądów, zaleciwszy im, ażeby przy wydawaniu świadectw pilnowały się jej, z tém, iż, jeżeli summa poszukiwań, niedoimek i zaprzeczeń, na majątku opartych, przewyższa sumnę, jaka podług liczby dusz przypada do wydania na pożyczkę, stosownie do klass gubernij, świadectw o takowych majątkach już nie wydawały. Wyrażoney zaś formy przyłącza się do tego jeden exemplarz. Lutego 29 dnia 1828 roku. (Z 1go Departamentu.)

Forma Świadectwa.

Gubernii N. Izba Cywilnego Sądu albo Jeneralnego albo Głównego Sądu N. Departament,

po przekonaniu się o nieruchomym majątku pro-
szącego NN, który dostał się jemu albo przez
sukcesję po NN, albo za prawem przedaźnem
od NN, albo za testamentem od NN, że we wła-
sney jego posessyi znajduje się w N okręgu lub
ujeździe lub powiecie, we wsi N oo ludzi dwor-
skich, ooo włościan we wsiach N oo, w N oo,
a wszystkiego zapisanych podług teraźniejszey N
rewizyi, rewizyjnych męzkiey płci dusz ooo;
ziemi należący do wspomnianego majątku i wsi
liczy się uprawney ooo dziesięcin, w sianożęciach
ooo dziesięcin, lasu towarnego lub opałowego ooo
dziesięcin; pod zabudowaniem oo dziesięcin, nie-
użyteczney oo dziesięcin; przy wsi N fabryka lub
zaprowadzenie, także zabudowanie pańskie, sporów
o ten majątek, żadnych poszukiwań, aresztu za
ukazem i zaprzeczenia nie masz, albo poszuki-
wań za NN aktami, objawionemi w N miejscu,
znajduje się kapitału ooo rubli i procentów oo
rubli albo skarbowey niedoimki nie liczy się, al-
bo liczy się za N połowę oo roku ooo rubli, al-
bo zaprzeczenie nałożone za pożyczkę N roku,
miesiąca i dnia oooo rubli, z N Rady Opiekuń-
czej albo N Magistratury Powszechney Opieki
albo za dostawę N lub podrad N, daje na to świa-
dectwo, upewniające o dostateczności ewikcyi
przy pożyczce na ten majątek, z wyłączeniem oo
dusz w majątku N, zostawionych przez właścicie-
la swobodnemi, pieniędzy z Pożyczkowego Ban-
ku Państwa. N miesiąca N roku.

*O tém, na jakiej podstawie, po zniesieniu Powiato-
wych Rządów trunkowego poboru, powinny być
czynione śledztwa w sprawach o przemykanie
wódki i o dalsz.*

Wedle ukazu JEHO CESARSKIEY MOŚCI,
Rządzący Senat słuchali przedstawienia P. Mini-
stra Skarbu, iż niektóre Izby Skarbowe Wielko-
rossyjskich gubernij, z powodu odnowienia sy-
stematu trunkowych odkupów, upraszają go o roz-
wiązanie: a) na kogo należy włożyć, po zniesie-
niu Powiatowych Rządów trunkowego poboru,
dokończenie śledztw w sprawach o przemykanie
wódki, wynikłych podczas byłego skarbowego za-
rządzania wyrażonemi poborami i jak wydawać
pieniądze na przejazdy w rzeczy tych spraw? b)
Komu poruczyć dozór nad spiesznym biegiem
i rozwiązywaniem tych spraw? c) Kto powinien
czynić rozrachunki pieniędzy sztrafowych z rze-
czy przemykania wódki i wydawać część przy-
padającą donosicielom? d) Jakie sprawy uważać
za rozwiązane w Rządach Powiatowych? i e) Gdzie
przesłać rozwiązane przez te Rządy sprawy? Roz-
patrzywszy okoliczność tę P. Minister Skarbu
postanawia: 1) ukończenie wszystkich śledztw w
sprawach o przemykanie wódki, podczas skar-
bowego zarządzania trunkowemi poborami wyni-
kłych, w których należne śledztwa jeszcze niedo-
kończone, włożyć na Miejską i Ziemską Policję,
do których obowiązek ten należał po części na
osnowie 102 § Urządzenia dla administracyi trun-
kowym poborem; w ważniejszych zaś zdarzeniach
używać do tego Urzędników do osobnych poruczeń
przy Izbach Skarbowych znajdujących się i As-
sessorów, którym też wydawać, w razie dale-
kich w tej rzeczy komenderówek, na powsze-
chney osnowie prohony. 2) Dozór nad pospiesz-
nym biegiem i rozstrzyganiem wyrażonych spraw,
o przemykanie wódki włożyć na odpowiedzialność
Strapeczych powiatowych i na Izby Skarbowe. 3)

Zrobienie rozrachunku w przypadającej dla od-
krywających, po rozwiązaniu tych spraw o prze-
mykanie wódki, połowiczeny części pieniędzy
sztrafowych, włożyć na Urzędowe Sądowe miey-
sca, w których sprawy o przemykanie rozpatrują
się i otrzymują ostateczne rozwiązanie; wydanie
zaś tych pieniędzy donosicielom, jeżeli już są
uzyskane i weszły do Kaznaczeystwa, czynić na
powszechney osnowie porządkiem prawami prze-
pisanym; i 4) po rozwiązaniu w Powiatowych
Rządach spraw o przemykanie wódki, te sprawy,
w których wszystkie zależące od Powiatowego
Rządu wypełnienia uczyniono, uważać za roz-
wiązane ze strony takowego Rządu, a co się tycze
uważanych za nieukończone w miejscach Sąd-
owych, włożyć obowiązek na Rządy Powiatowe,
żeby te o wszystkich takowych sprawach prze-
stały wiadomości do Strapeczych Powiatowych, dla
pilnowania spiesznego ich dokończenia. O jako-
wey propozycyi swojej P. Minister Skarbu przed-
stawiał na dalsze rozpatrzenie Rządzącego Senatu,
z tém, azali nie podoba się jemu po utwierdzeniu
tego zalecić komu należy o wypełnieniu. Przy-
czém donosi, że o przesłaniu dla chowania do
archiwów Izby Skarbowych ukończonych w Rzą-
dach Powiatowych spraw, należyte rozporządze-
nie przez P. Ministra jest już uczynione. Ro-
z-
k a z a l i: uznając niniejsze przedstawienie P. Mi-
nistra Skarbu za zgodne z prawami, utwierdzić
je. O czém i dać wiedzieć dla należytego wy-
pełnienia Wielko-rossyjskich gubernij i Kaukaz-
kiego Obwodu Izdom Skarbowym i Rządom Gu-
bernialnym, również Kaukazkiemu Obwodowe-
mu Rządowi przez ukazy, podobnie przez ukaz
zawiadomić i P. Ministra Skarbu; a do Najswięt-
szego Rządzącego Synodu, do wszystkich Rzą-
dzącego Senatu Departamentów i Powszechnych
ich Zebrań przesłać uwiadomienia. Marca 2 dnia
1828 roku. (Z 1go Departamentu.)

*O oznaczeniu sztrafu za samowolne rąbanie
drzewa w dyfferencyjnych ze Skarbem uroczy-
skach leśnych i lasach wspólnego z nim posia-
dania i o odmianie zalecenia Rządzącego Senatu
31 czerwca 1817 roku, względem kary za samo-
wolne rąbanie skarbowych lasów.*

Rządzący Senat na Powszechném pierwszych
trzech Departamentów Zebraniu, słuchali prze-
łożoney przez Zarządzającego Ministeryum Spra-
wiedliwości, Pana Radcę Taynego, Senatora i
Kawalera Xięcia Alexego Alexiejewicza Dołho-
rukowa, dla należytego wypełnienia, kopii N a y-
w y ż e y konfirmowaney opinii Rady Państwa w
następném brzmieniu: „Rada Państwa na De-
partamencie Praw i na Powszechném Zebraniu
rozpatrywała: *naprzód*, za Naywyżey utwier-
dzeniem postanowieniem Komitetu Ministrów spra-
wę, o przeznaczenie sztrafu za samowolne rą-
banie drzewa w dyfferencyjnych ze skarbem u-
roczysskach leśnych i w lasach wspólnego z nim
posiadania. *Powtóre*, na przedstawienie Ministra
Sprawiedliwości o odmianie zalecenia Rządzącego
Senatu 31 czerwca 1817 roku, względem kary
za samowolne rąbanie lasów skarbowych. W
pierwszey z tych spraw, pytania przez Ministra
Skarbu przełożone zawierają się w tém: 1) jakie
czynić uzyskanie za samowolne rąbanie lasów
w uroczysskach wspólnego posiadania ludzi pry-
watnych ze skarbem? i 2) jakie czynić uzyskanie
za samowolne rąbanie lasów w dyfferencyj-

(*)

nych ze Skarbem uroczyskach, domierzone po raz drugi i trzeci? Rada Państwa uważając: co do pierwszego pytania, że ukazem 1799 czerwca 6 rozkazano: obywateli, którzy mają wstępy do skarbowych lasów, albo jakiegokolwiek wspólne ze skarbowemi uroczyska, rozgraniczać niezwłocznie; że 4m punktem ukazu 1805 czerwca 5 przepisano: do czasu rozgraniczenia wszystkim właścicielom, mającym wstępy do lasów skarbowych, odznaczać wydziały na doczesne używanie z prawem wybierania z nich powału, leżaków, i drzew uschłych; a w razie niedostatku powału i drzew uschłych, otrzymywać za przeznaczeniem Forsztmeystrów, tak na własną swą, jak i włościan potrzebę, las na pniu będący, na towarne drzewo niezdatny; że w lasach wspólnego ze skarbem posiadania, oprócz powału, leżaków i drzew uschłych, wyrąbanie nie powinno być czynione inaczej, jak za wyznaczeniem Forsztmeystra; że przeto wszelki postępki temu przeciwny, jest naruszeniem ustanowionego prawidła i powinien podlegać uzyskaniu. Co do drugiego pytania, że postanowieniem 15go lipca 1816 roku postanowiono: za samowolne wyrąbanie drzewa w lasach dyfferencyjnych ze Skarbem, uzyskiwać sztraf dziesięć razy wynoszący cenę wyrąbanego drzewa; że tym postanowieniem nierozwiązane są przypadki kilkakrotnego naruszenia zakazu; że podwyższenie ustanowionego już uzyskania za wyrąbanie w dyfferencyjnych ze skarbem uroczyskach w tymże sposobie, jak jest naznaczone za wyrąbanie lasów skarbowych, byłoby niezmiernie uciążliwem; że jednakże nie można nieposłuszeństwa kilkakroć domierzonego, zostawić pod tą samą karą, pod jaką zostaje nieposłuszeństwo raz jeden uczynione; że przeto sprawiedliwość wymaga, iżby za samowolne wyrąbanie drzewa w lasach dyfferencyjnych, postępowało z włościanami skarbowymi również jak z obywatelami: gdyż przed ukończeniem sprawy, należenie tych lasów do tej lub owej strony nie jest jeszcze pewne, i chociaż one zostają pod zawiadywaniem Rządu, mogą jednak przejść we własność prywatną; i z powodu takowej niepewności possessyi, niemożna przed czasem twierdzić, komu czyni się szkoda przez niepozwolone wyniszczanie lasów; nakoniec, że uzyskiwane sztrafy, stanowiące wynagrodzenie takowego wyniszczenia, powinny być obrócone na korzyść tego, czyją własnością zostanie sam las po rozwiązaniu sprawy. Na skutek tego Rada Państwa *przez opinię postanowiła*: A) *W przedmiocie rąbania lasów, do wspólnego posiadania skarbu i osób prywatnych należących.* 1) W lasach wspólnego posiadania, oprócz powału, leżaków i drzew uschłych, rąbanie nie może być czynione inaczej, jak za wyznaczeniem Forsztmeystra, i nadto z ograniczeniem w 4m punkcie ukazu 1805 roku postanowionem. 2) Za wyrąbanie nad wyznaczenie, uzyskiwać podług ocenki, jaka się okaże podczas przyznawania części lasów dla właścicieli. 3) Za samowolne zaś wyrąbanie, karać uzyskaniem, ustanowionem za rąbanie drzewa w lasach skarbowych. B) *W przedmiocie wyrąbania lasów w dy-*

ferencyjnych ze skarbem uroczyskach znajdujących się: 1) Po odmianie uzyskania, ustanowionego 6m punktem opinii Rady Państwa 13 lipca 1816 roku, napotem za wyrąbanie lasów w dyfferencyjnych ze skarbem uroczyskach znajdujących się, czynić toż samo uzyskanie, jakie ustanowione 8m artykułem prawideł 12 listopada 1810 roku za samowolne rąbanie lasów skarbowych. 2) Prawidło to rozciągnąć i na włościan skarbowych. 3) Izby Skarbowe są obowiązane, pieniądze za sztraf uzyskiwane, jak od osób prywatnych, tak i od włościan skarbowych, odsyłać do Magistratur Powszechney Opieki, dla powiększenia ich przez procenta. 4) Po ukończeniu zaś sprawy o las dyfferencyjny, wszystkie pieniądze, uzyskane za samowolne w nim rąbanie, razem z nagromadzonemi procentami, mają być wydawane temu, czyją własnością takowy las zostanie. C) Ponowić, ażeby w uzyskiwaniu za samowolne wyrąbania właściwie skarbowych lasów, z winnymi w tym postępowało bez najmniejszej odmiany z zupełną ścisłością podług słów postanowienia Rady Państwa 1815 roku, opublikowanego w ukazie Rządzącego Senatu 28 kwietnia 1816 roku, poczem rozporządzenie w artykule 4m ukazu Senatu 31 lipca 1817 roku zawarte, o dopełniających rąbanie na cenę mniej 20 rubli, uważać za nieobowiązujące. Na autentyku własną JEGO CESARSKIEY MOŚCI ręką napisano: „*Ma być podług tego.*“ S. Petersburg 6 lutego 1828 roku. R o z k a z a ł i: podług tej, N a y w y ż e y konfirmowanej Opinii Rady Państwa, posłać wszystkim Urzędowym miejscom i osobom dla należytego, do kogo co będzie należało, wiadomości i wypełnienia, ukazy; a do Najświętszego Rządzącego Synodu, do S. Petersburskich i Moskiewskich Senatu Departamentów i do Powszechnego Moskiewskich Departamentów Zebrania, przesać uwiadomienia. Marca 2 dnia 1828 roku. (z Powszechnego pierwszych trzech Departamentów Zebrania.)

O zaleceniu wszystkim Rządcom Gubernialnym, ażeby miały dozór nad strzeżeniem rzeczy, któremi są opatrzeni od Rządu przesyłani areztanci.

Wedle Ukazu JEGO CESARSKIEY MOŚCI, Rządzący Senat słuchali przedstawienia P. Ministra Skarbu, w przedmiocie strzeżenia odzieży, którą opatrują się od Rządu przesyłani areztanci. R o z k a z a ł i: zgodnie z przedstawieniem P. Ministra Skarbu, wszystkim Gubernialnym i Obwodowym Rządcom i Wojsk Dońskiego i Czarnomorskiego Wojskowym Kancellaryom zalecić, ażeby te w przychodzeniu i odsyłaniu partyj areztantów dawały, jak można, największą baczość, na stan rzeczy, któremi opatrzeni areztanci od Rządu, i przedsiębrały najskuteczniejsze środki do zastronienia skarbu od zbyt rychłych rozchodów i do uzyskania za przedwczesne zatracenie lub uszkodzenie tych rzeczy przez niedbałość areztantów i przez słaby nad nimi dozór przeprowadzających ich komend. Marca 8 dnia 1828 roku. (Z 1go Departamentu.)

Pozwolono drukować. Z polecenia JW. Litewskiego Wojennego Gubernatora. Andrzej Bucharski Rzeczywisty Radca Stanu i Kawaler.

w Drukarni Redakcyi.